

KLOKKERINGNING

En kort refleksion – 25. marts 2020

Af sognepræst Therese Solten

I århundreder har kirkeklokken slået sine slag. Ringet solen op over verdens kant og kaldt arbejdsmanden til dagens gerning. Slået tungt for de døde, kimet lystigt til bryllupper, jul og påske, kaldt os til kirke, kaldt os til samling, både gammel og ung, ringet solen ned og småbørn til sengs.

I øjeblikket kalder klokkerne os ikke til gudstjeneste, men de kalder dog på os. Kalder på alt det i os, der ikke kun handler om os selv, de slår som verdens fælles hjerteslag for at minde os om, at vi hører sammen med Gud og vort medmenneske.

Ja, de ringer, for at huske os på, hvad det vil sige at være en *person*: Det ord betyder nemlig “en, som det lyder igennem”. Og måske er det dét kirkeklokkens klang gerne vil i denne tid: Lade noget klinge og lyde i os. Måske det er dig, den kalder på og gerne vil sende sine lydbølger igennem. Måske du standser op, et øjeblik midt i dine gøremål, sender en kærlig tanke til den, du savner og gerne ville være mere for. Lader dig kalde til samling og sagte nynner mellem bedeslag:

en bøn for de syge,
en bøn for de sørgende
en bøn for den, der passer på andre
en tak til Gud for dagen, der gik, med hvad den end bragte.